

LBRIS

We know
books

MUSAFIRUL DIN CER

Povestiri pentru copii

ediția a doua

Traducere din limba rusă: Ana Florea

Ilustrații: Cristina Ionescu-Berechet

editura
Σοφία

București

icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și mă duc pe câmp..." Bătrânii au privit-o uimiți și n-au mai încercat să o convingă.

Luând icoana Maicii Domnului, fata a ieșit pe câmp, a căzut în genunchi și a început să se roage. Plângea și o ruga pe Preasfânta Fecioară să o ocrotească. Cerul era senin și limpede, ca o apă curgătoare, iar soarele strălucea puternic. Deodată a apărut un nor negru, mare, și s-a făcut întuneric. Vântul a început să bată tare și s-a auzit un tunet, apoi un fulger a despiciat cerul în două și a lovit beciul construit de tatăl fetei. Atunci bătrânii și-au dat seama că fiica lor fusese salvată de nădejdea ei în ajutorul Maicii Domnului și au mulțumit lui Dumnezeu pentru milostivirea Lui.

Cuprins

Musafirul din cer	5
Primăvara din suflet	15
Dragostea	31
Iertarea	37
Buchetul de flori	43
Accidentul	51
Nenea Petrovici	57
Puterea rugăciunii	65
Liusea	71
Întâlnirea	83
Binecuvântarea	93
Scrisoare către Dumnezeu	99
Nădejdea	105

Musafirul din cer

Această întâmplare s-a petrecut într-un orășel din Rusia, cu un secol în urmă sau poate chiar mai demult, cu câteva zile înainte de Crăciun. În Rusia există multe orășele asemenea celui în care s-a petrecut povestea noastră. Ele sunt străbătute de străzi misterioase, mărginite de case vechi. Prin înfățișarea lor, păstrează ceva din atmosfera Evului Mediu. În lumea întregă de Crăciun, se pare că toate diferențele dintre epocile istorice dispar și toți oamenii trăiesc în același timp bucuria Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Atmosfera din orașul Salzwuernberg era aceea a unei împletiri tainice a mai multor epoci. Brăduții de Crăciun, jucăriile, lumânările, cadourile, vitrinele luminate ale magazinelor, îm-

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă:
Rasskazî dlia detei, Nebesnîi gost.

© Editura Sophia pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Musafirul din cer: povestiri pentru copii / trad. din lb. rusă de Ana Florea; il. de Cristina Ionescu-Berechet – ed. a 2-a – București: Editura Sophia, 2025

ISBN 978-630-346-090-1

I. Florea, Ana (trad.)

II. Ionescu-Berechet, Cristina (il.)

821.161.1

Musafirul din cer

Această întâmplare s-a petrecut într-un orășel din Rusia, cu un secol în urmă sau poate chiar mai demult, cu câteva zile înainte de Crăciun. În Rusia există multe orășele asemenea celui în care s-a petrecut povestea noastră. Ele sunt străbătute de străzi misterioase, mărginite de case vechi. Prin înfățișarea lor, păstrează ceva din atmosfera Evului Mediu. În lumea întregă de Crăciun, se pare că toate diferențele dintre epocile istorice dispar și toți oamenii trăiesc în același timp bucuria Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Atmosfera din orașul Salzwuernberg era aceea a unei împletiri tainice a mai multor epoci. Brăduții de Crăciun, jucăriile, lumânările, cadourile, vitrinele luminate ale magazinelor, îm-

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă:
Rasskazî dlia detei, Nebesnîi gost.

© Editura Sophia pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Musafirul din cer: povestiri pentru copii / trad. din lb. rusă de Ana Florea; il. de Cristina Ionescu-Berechet – ed. a 2-a – București: Editura Sophia, 2025
ISBN 978-630-346-090-1

I. Florea, Ana (trad.)
II. Ionescu-Berechet, Cristina (il.)

821.161.1

bulzeala și agitația oamenilor care mergeau grăbiți, râsetele, glumele creau o atmosferă de voie bună.

Într-una din acele zile, profesorul Hans von Wartenburg mergea încet pe stradă. Era un savant renumit, distins cu multe premii și diplome. Încruntându-și sever sprâncenele și bolborosind ceva, privea distrat lumea din jurul său. Atmosfera de Crăciun nu îi atrăgea atenția bătrânului profesor, deoarece se gândea cum să rezolve o problemă de logică. Profesorul predă la universitatea din oraș și, deși era mereu subiect de glumă pentru studenți, era un om foarte serios și inteligent. Părea că nimic nu-i era necunoscut și îl interesa tot ce exista pe lume. De aceea, văzând un înger pe cealaltă parte a străzii, se grăbi să-l întâmpine și-l întrebă:

– Ce grad ai și ce funcție îndeplinești?

Clipind din ochi, îngerul îl privi uimit și sfios. Rămăsese nemișcat, din cauza privirii severe și curioase a bătrânului Hans, și-și plecase capul în pământ, așa cum făceau studenții atunci când nu răspundeau corect la întrebările profesorului. Savantul repetă întrebarea și îngerul răspunse încet, cu teamă, de parcă ar fi fost vinovat de ceva:

– Eu nu am nici un grad. Eu... sunt doar un îngerăș...

Bătrânul profesor nu se aștepta la un asemenea răspuns. Lui îi plăcea să găsească o logică în toate lucrurile. Chiar și lecțiile pe care le predă erau de o exactitate științifică ieșită din comun. Ceea ce se întâmpla nu se potrivea cu logica profesorului. Cum era posibil să întâlnească un înger care nu știa de ce fusese trimis pe pământ? Totuși această întâlnire avea să-l ajute mult pe profesor, deoarece trebuia să pună la punct câteva detalii pentru următoarea sa lucrare științifică despre lumea cerească.

Sub privirea severă a savantului, îngerul părea că devine din ce în ce mai transparent și, pe măsură ce nemulțumirea acestuia creștea, îngerul devenea invizibil. Deodată profesorul începu să vorbească tare, așa cum obișnuia să facă în fața studenților:

– Cuvântul „înger” este de origine grecească și înseamnă „trimis din cer”. Duhurile create de Dumnezeu înaintea lumii pământești au anumite grade și funcții. De obicei, ele sunt trimise pe pământ să vestească voia lui Dumnezeu sau să îndeplinească o misiune.

Uimit el însuși de ceea ce spusese, profesorul tăcu o clipă, apoi continuă:

– Da, misiunea! Care este misiunea ta?

Îngerul deveni palid și parcă se goli de viață. El răspunse încet, cu părere de rău:

– Nu știu... Am uitat...

De multe ori, de-a lungul timpului, profesorul îi auzise pe studenții lui răspunzând la fel și, de fiecare dată, îl certa pe cel vinovat.

– Sper că îți dai seama cât de iresponsabil ești! Cum este posibil să uiți misiunea pentru care ai fost trimis pe pământ?

Îngerul îl privea speriat pe profesor și tăcea.

– Ce mă fac eu cu tine? gândi profesorul cu voce tare. Nu pot să te las aici.

În cele din urmă spuse:

– Vom merge la mine acasă. Trebuie să găsim în vreo carte ceva despre misiunile pentru care sunt trimiși îngerășii pe pământ.

Porniră împreună spre casa profesorului. Bătrânul savant locuia la etajul doi într-o casă veche, aproape de universitate. Avea un apartament modest și toată averea lui erau cărțile. Avea atât de multe, încât erau așezate peste tot: pe masă, pe scaune, pe rafturi, pe jos. Îngerul privi cu admirație această bibliotecă. Găsind o enciclopedie cu desene hazlii, începu să o răsfoiască. Fascinat de ceea ce vedea, îngerul părea că uitase cu desăvârșire pentru ce se afla acolo.

„Ce înger neștiutor!”, gândi bătrânul Hans, încruntându-și sprâncenele. Însă profesorul se bucura că oaspetele său era la fel de pasionat de cărți ca și el. Îi arată chiar și cărțile rare pe care le avea, pe care, de obicei, nu le arăta nimănui.

Astfel trecură câteva zile. Ei citiră împreună *Ierarhia Cerească*, epistolele Sfântului Apostol Pavel, scrierile Sfinților Părinți și lucrările oamenilor de știință. Cu toate acestea, în nici o carte nu găsiră nimic despre misiunea îngerășului pe pământ.

Hans plecă de dimineață la universitate, îndemnându-și oaspetele să studieze cât mai multe cărți despre lumea cerească. Îngerul însă nu-l ascultă pe profesor. El răsfoi cărțile cu desene și se amuză, fără să citească atent ceva.

Profesorul se gândea atât de mult la îngerăș, încât, în timpul lecțiilor, nu mai observă greșelile studenților. De obicei, bătrânul profesor era sever cu ei chiar și în perioada sărbătorilor de iarnă, reușind să le tulbure bucuria.

În Ajunul Crăciunului, profesorul avu puține cursuri, în timpul cărora primi felicitări de la studenți. Savantul le mulțumi și plecă grăbit spre casă. Seara, ieși la plimbare însoțit de înger. În timp ce coborau scările, se în-

tâlniră cu o fetiță slăbuță și modest îmbrăcată. Fetțița se feri din calea lor și, fără să-l vadă pe înger, spuse încet și timid:

– Bună seara, domnule profesor, Crăciun fericit...

Profesorul îi răspunse zâmbind:

– Bună seara!

Afară, îngerășul îl întrebă:

– Cine este această fetiță?

– Fetțiță? Care fetiță? A, da, fiica zarzavagiului, Maria! Ei locuiesc la ultimul etaj și sunt foarte săraci.

– Ce a spus când a trecut pe lângă noi?

– Cine? Maria?

– Da, ce a spus?

– Dar tu n-ai auzit? Ce întrebări fără sens îmi pui! De câteva zile eu încerc să am răbdare și tu...

– Dar...ce ți-a spus ea? repetă îngerul, înaintea ca profesorul să termine ce avea de zis.

Glasul lui era hotărât și parcă prinsese curaj. Profesorul se opri din mers și răspunse:

– M-a salutat și mi-a urat „Crăciun fericit!”.

– Crăciun fericit?! Așa a zis? Crăciunul! Doamne, mâine este Crăciunul! Hans, de ce nu mi-ai spus până acum? Mi-am amintit! Mi-am amintit!

Și răsul cristalin al îngerului se înalță până la stele.

– Ți-ai amintit?

Uimit de ceea ce auzise, profesorul își scăpase ochelarii pe jos și nici nu se mai aplecase să îi ridice. Nu înțelegea cum, de bucurie, îngerul devenise strălucitor.

– Spune-mi mai repede: ce ți-ai amintit?

– Era atât de simplu! Ar fi trebuit să îmi dau seama! Dumnezeu m-a trimis să aduc un cadou de Crăciun. Hans, Maria își doresc de mult o păpușă de porțelan...

– Păpușă?! Ce fel de păpușă? întrebă profesorul nedumerit.

– Iată răspunsul!

Îngerul bătu din aripi și în aer apăru o păpușă de porțelan, cu bujori în obrăjori, îmbrăcată într-o rochiță de catifea și cu o diademă strălucitoare pe cap.

– Nu pot să cred așa ceva! Oare Dumnezeu are timp pentru astfel de mărunțișuri? Păpuși, fetițe, rochițe, îngerăși neștiutori... El trebuie să salveze omenirea! În Sfânta Scriptură se vorbește despre misiuni importante, iar tu mie îmi spui de păpuși de porțelan...

Însă îngerul nu-l mai asculta pe profesor. Se ridicase de la pământ, ținând păpușa în brațe, pregătit să zboare spre fereastra Ma-

riei. Deodată, pe la jumătatea drumului, se opri în aer și reveni lângă profesor.

– Știi ceva, Hans? îl întrebă el cu seriozitate. Îți ofer șansa să vezi o minune. Iată!

Și zicând acestea, îngerul îi întinse păpușa.

– De ce mi-o dai mie? întrebă profesorul fără să mai înțeleagă nimic.

Îngerul îi răspunse trist:

– Copilăria Mariei este lipsită de bucurii.

A trecut puțin timp de când a murit bunica ei, cea care o îngrijea, îi spunea povești și o învăța să se roage seara, înainte de culcare. Ei sunt foarte săraci și banii nu le ajung nici pentru mâncare... Fetița crede în minuni și este convinsă că ele se împlinesc de Crăciun.

Deodată, în timp ce-l asculta pe înger, un gând bun, plin de dragoste și milă, încălzi inima bătrânului Hans. „Doamne, de atâția ani acești oameni locuiesc atât de aproape de mine... Și au nevoie de ajutor și... de o minune, pe care aș putea să o împlinesc atât de ușor...”

Bătrânul savant rămăsese nemișcat, cu capul descoperit, fără să simtă că gerul devenea tot mai aspru. Căciula și ochelarii îi căzuseră în zăpadă. Cerul era senin și stelele străluceau, iar printre ele se vedea îndepăr-

tându-se o siluetă argintie, ca de zăpadă. Era îngerul trimis de Dumnezeu.

Un glas cristalin răsună din înaltul cerului:

– Crăciun fericit, Hans! Eu îmi voi aduce aminte de tine!

– Crăciun fericit! îi răspunse profesorul zâmbind și inima lui bătrână se umplu de dragoste.

Astfel, el Îl simți pe Dumnezeu, Cel Care trimite cete de îngeri pe pământ doar pentru zâmbetul unui copil.

Primăvara din suflet

Undeva, într-un orășel, locuia un băiețel deștept și frumos, care se numea Serghei. Dintre toți colegii lui, el era cel mai bun la învățătură și era recunoscut ca fiind șeful clasei. Dar Serghei era rău la suflet, avea inima împietrită și era certăreț din fire. Vorbea foarte urât cu colegii lui și le punea porecle jignitoare. Pe cei care erau scunzi îi numea „pioneze”, iar dacă vreunul era mai gras, era numit „grăsan”. Serghei schimonosea chiar și numele de familie ale colegilor săi. Dacă familia vreunui copil se numea Mărăcineanu, Serghei îi spunea „Mărăcine”, dacă se numea Căldăruș, era poreclit „Căldare”. El credea că toate poreclele cu care își jignea colegii erau o joacă nevinoată. Dacă, Doamne ferește, cineva avea un